670/03

Den 22. april 2003 blev i sag nr. 58.564:

xxxxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxxxx xx xxxxxxxxx
xxxx xxxxxxxx

mod

Danske Forsikring
Borupvang 4
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har Familiens Basisforsikring II i Danske Forsikring, klager ved sin advokat over størrelsen af den af selskabet udbetalte erstatning i forbindelse med et anmeldt tyveri af smykker til en anslået værdi af 27.000 kr.

Klageren anmeldte den 8/12 1999 telefonisk, at en del effekter, heriblandt nogle smykker, var blevet stjålet ved indbrudstyveri den 7/12 1999.

Selskabet modtog skriftlig anmeldelse i oktober 2000 med en specificeret opgørelse. Selskabets taksator foretog besigtigelse og selskabet udbetalte på baggrund heraf 111.295 kr. til klager. Smykkerne afviste taksator at erstatte under henvisning til manglende dokumentation.

Klagerens ægtefælle har modtaget smykkerne i gave fra sin nu afdøde farmor.

Klageren har fremlagt dokumentation i form af en prisoplysning/vurdering fra H. Lynggaard Guld-Sølv A/S. Vurderingen er foretaget alene på baggrund af klagerens ægtefælles oplysninger, og forretningen har således overhovedet ikke set smykkerne, ligesom forretningen oplyser ikke i øvrigt at kende klageren eller dennes ægtefælle.

Selskabet finder det hverken sandsynliggjort eller bevist, at klageren/klagers ægtefælle har været i besiddelse af smykkerne, og selskabet har derfor afvist at udbetale erstatning herfor. Selskabet har imidlertid oplyst overfor klageren, at sagen vil blive taget op til fornyet overvejelse, hvis selskabet modtager den fornødne dokumentation for kravet.

Klagerens advokat gør gældende - under henvisning til ankenævnskendelser nr. 34.921, 46.696 og 46.159 - at manglende dokumentation, med mindre der foreligger helt særegne forhold, som kan give berettiget anledning til tvivl om forsikringstagerens troværdighed, alene kan føre til et skønsmæssigt fradrag i erstatningen og normalt ikke i situationer, hvor de stjålne effekter er arvet eller som her er en gave fra familien.

Efterfølgende fremlægger klagerens advokat erklæring af 22/5 2002 fra tredjemand, som bekræfter, at klagerens ægtefælle har ejet de omtalte smykker.

I selskabets skrivelse af 24/9 2002 til nævnet hedder det bl.a.:

> "Det undrer os, at der skal gå 1½ år fra skadedatoen, førend en sådan bekræftelse bliver udfærdiget, ligesom det undrer, at der så skal gå yderligere 3 måneder, førend vi modtager denne bekræftelse. Ved flere lejligheder har vi overfor klager påpeget, at det netop var en sådan dokumentation / bekræftelse på ejerskabet, vi manglede.
>
> Vi skal herefter være indforstået med at lægge til grund, at klager rent faktisk har haft nogen smykker, som er blevet stjålet. Efter omstændighederne kan vi anerkende et skønsmæssigt ansat beløb på 20.000 kr. Dette beløb vil blive sendt til klager en af de nærmeste dage."

Klagerens advokat har ved skrivelse af 3/10 2002 til nævnet bl.a. anført:

> "Det eneste spørgsmål som herefter udestår er spørgsmålet om, hvorvidt der skal ske en reduktion i erstatningen i forhold til det beløb på DKK 27.100, som er krævet af forsikringstager.
>
> Jeg skal i den forbindelse bemærke, at jeg fortsat ønsker dette spørgsmål behandlet ved Ankenævnet, idet der, som det bl.a. fremgår af min redegørelse af 24. juni d.å., ikke i en situation som den foreliggende, hvor der ikke er tale om genstande som er

købt efter Ankenævnets praksis, er noget grundlag for at foretage et fradrag i forsikringssummen."

Selskabet har ved skrivelse af 30/10 2002 til nævnet bl.a. anført:

"Vi har noteret os, at D.T. [klagers advokat] stadig ønsker Ankenævnets vurdering af sagen. I den forbindelse ønsker vi blot at henlede Ankenævnets opmærksomhed på, at klager har været utrolig sen til at fremkomme med dokumentation for sit krav. Prisoplysningen fra H. Lynggaard Guld-Sølv A/S er således udfærdiget mere end 1/2 år efter forsikringsbegivenheden og erklæringen fra Søren Hyldgaard er udfærdiget 1½ år efter forsikringsbegivenheden.

Derudover gør vi opmærksom på, at erklæringen fra Søren Hyldgaard ikke konkretiserer hvilke smykker, der er tale om.

Hvis vi havde modtaget disse erklæringer umiddelbart efter tyveriet, ville vi have haft mulighed for at efterprøve disse erklæringer og til at tilbyde genlevering.

På det foreliggende grundlag finder vi, at der fortsat består en sådan usikkerhed med hensyn til hvilke smykker klager har haft, og vi finder ikke, at klager har krav på yderligere erstatning."

Forsikringsbetingelserne indeholder bl.a. følgende bestemmelse:

"**7.6 Dokumentation**

For at få erstatning må man kunne dokumentere eller sandsynliggøre, at man har haft de beskadigede eller stjålne genstande, og at alder og genanskaffelsespriserne er som anført i skadesanmeldelsen.

Dette kan gøres ved, at man sammen med anmeldelsen - i det omfang man er i besiddelse heraf - indsender kvitteringer/regninger for købet, købekontrakt eller fyldestgørende beskrivelse eller fotos.

I egen interesse bør forsikringstageren derfor gemme købsnotaer for alle nyere ting, og i mindst 5 år for mere langvarige forbrugsgoder. Købes tingene privat, bør man

sikre sig en dateret overdragelseserklæring med angivelse af, hvad der købes og hvad prisen er. Det hele kan suppleres med fotos af de mest værdifulde ting. Med hensyn til dokumentation for genanskaffelsespriserne kan man som regel få de handlende til at udstede en erklæring.

Kan man ikke dokumentere eller sandsynliggøre sit krav, risikerer man, at selskabet kan afvise kravet eller fastsætte erstatningen efter et skøn."

Nævnet udtaler:
Selskabet har anerkendt, at klageren har fået stjålet smykker til en værdi af 20.000 kr. Som følge heraf - og når henses til smykkernes karakter - finder nævnet, at selskabet ikke er berettiget til at nægte at erstatte differencen på 7.100 kr. i forhold til den værdi, der fremgår af erklæringen fra guldsmeden.

Derfor

b e s t e m m e s :

Selskabet, Danske Forsikring, skal erstatte klageren yderligere 7.100 kr. med renter efter forsikringsaftalelovens § 24.

Marianne Højgaard Pedersen